

GÖZLERİNİ KAPAT

Büyük bir mutlulukla bitmişti ilk iş günüm. Hafızamda ancak birkaç öğrencinin ismi kalmıştı. Hepsinin adını öğrenmem zaman alacak diye düşünmeye başlamışım. Okul yıllarımda hep öğrencilerimi çok iyi tanıyan bir öğretmen olmanın hayalini kurardım şimdi isimlerini bile nasıl ezberleyeceğim düşüncesi korkutuyordu beni. Çok da dikkatli dinlemiştim onları. Onları incitecek kıracak bir şey söylememeliydim. Annen ne iş yapıyor diye sormamalıyım mesela annesi vefat etmiş olan öğrencilerim de olabilir. Onlardan kendilerini tanıtmalarını istemişim sadece kendi istedikleri kadar tanıttılar kendilerini. Ama bu kadarı bana yetmezdi onlarla aramda bir güven bağı kurmalıyım önce sonra belki kısaca yazarak anlatırlardı kendilerini bana o zaman özellikle hassas olanlar varsa bunu öğrenebilir buna göre davranırdım.

İlk ders günü bitmişti ama aklımda hep sonraki ders günleri vardı. İyi bir öğretmen olmalıyım tam anlamıyla iyi... Dersimin ne olduğunun önemi yoktu ya da ders kitabımda ne yazdığının onlara kazandırabildiklerim önemliydi. Ne olursa olsun o kitaptakinden çok şey katmalıyım öğrencilerime... Belki de biraz açık hava iyi gelir diye düşünmüştüm. Yürüyerek eve döneyim dedim. Kalabalık caddede yürürken çevremdeki insanları düşünüyordum. Her biri ayrı yere gidiyordu, her birinin ayrı işleri vardı. Kimi telaşla kalabalıkta yol bulmaya çalışarak hızla ilerliyordu, kimi benim gibi ağır ağır adımlar atıyordu. Yavaş yavaş bastıran yağmur caddenin telaşını da artırmıştı. İlerde seslerini net anlayamadığım telaşlı ya da sinirli küçük bir topluluk vardı. Yaklaştıkça tek tük bazı kelimeler duyuyordum. Birine yardım etmeye çalışıyorlardı ısrarla ama anlayamıyordum neden yardım etme meselesi tartışmaya dönmüştü. Yönümü değiştirip onlara doğru yönelmişim. Yaklaştığımda birkaç kişi arasında tekerlekli sandalyeli biri vardı. Ve tekerlekli sandalyeli adam bağırarak yardıma ihtiyacı olmadığını anlatmaya çalışıyordu. Bakmamdan rahatsız olabileceklerini düşünerek beklemeden yürümeye devam ettim.

Neden yardım istemiyordu ki? Belki de çevresindekilere kendi kendine ilerleyebildiğini göstermek istiyor kendini yardıma muhtaç olmayan bir birey olarak kabul etmeleri gerektiğini anlatmaya çalışıyordu. Yani olması gerekeni... Bunu nasıl anlatırız ki toplumumuza. Yolda yürürken dik dik bakıp engelli insanlarımızı üzen, inciten insanlar sokaklarda dolaşırken nasıl olabilir ki bu?

Evet evet öğrencilerimle birlikte büyük bir adım atabiliriz. Onarla eğer birlikte anlayabilirsek engelli insanlarımızı yeni nesil doğru ilişkiler kurabilir saçma dışlamaları, hor görmeleri silebiliriz birlikte.

Dersten önce ben anlamalıyım ki öğrencilerime de anlatayım. Ama nereden başlamalıyım. Ben de bir engelli adayım diyerek mi? Hepimiz eşitiz diyerek mi? Onların engeli yok engelleri biz koyuyoruz diyerek mi? Hayır hayır bu cümlelerde bile bir ayırım var sanki nasıl anlatılır... Nasıl?

...

Anlamanın bir yolunu buldum...

...

Bugün göremiyorum ben, evet bugün körüm. Bu şekilde öğrencilere daha gerçekçi açıklamalar yapabileceğim ve ben de daha iyi anlayacağım göremeyenleri.

Görme engelli biri olarak bugün görevim kahvaltı hazırlamak. Yüzümü yıkadım ve banyodan çıkarken kapattım gözlerimi. Karanlık hep korkutmuştu beni ama bugün korkamazdım karanlıkta yaşayacaktım. Elimle duvarları tanımaya çalışarak mutfağı bulmam zor olmadı. Önce çay suyu koydum tabi normalden çok daha uzun sürdü ocağı aramak açtığıma emin olmak için elimi uzattığımda elim yandı. Ama ocak açılmamış olsaydı gaz kaçağından zehirlenebilirdim. Çay suyu kaynayana kadar çayı buldum. Demlemem de çok kolay olmadı derken asıl zor kısma geldim sanırım kahvaltılıklar... Dolaptan elimle anlayabildiğim kadarıyla peyniri ve zeytini çıkardım. Çayımı doldururken gözümü araladığımı fark ettim. Kendime bir yandan kızarken bir yandan kızamıyordum çünkü bardağı nasıl bulacaktım? Biliyorum günlük işlerini yaparken zorlanabilirler ama bu kadarını tahmin etmemiştim daha önce. Sadece yarım saatliğine karanlıktı hayatım anlamama yetti diye düşünemiyordum aksine asla anlayamam diyordum sadece biraz fark

edebilirdim o da ancak biraz.

Belki de başka bir açıdan düşünmeliydim. Tekerlekli sandalyem olduğunu varsayarak günüme devam edeyim dedim. Evde anlayamam diye düşünerek dışarı çıkmaya karar verdim. Yürürken kaldırımlarda minik rampalardan inip çıkıyor ve tekerlekli sandalyem olduğunu düşünerek ilerliyordum. Kaldırımlar tamam ama caddeyi geçmek istediğimde yaya geçidi basamağı artık benim için de büyük bir sorundu. Bu kaldırımlar, yollar kesinlikle farklı şekillerde tekerlekli sandalyelerin inip çıkabileceği şekilde yapılmalıydı. Belediyeye dilekçe yazıp bu konuda düzenleme yapılmasını talep etmeliydim. Birileri ilgilenmeli bir şeyler yapılmalıydı. Yoldan geçen otobüsler onlar ne olacaktı onlara binmem için bana yardım etmeleri gerekirdi ama benim yardıma ihtiyacım yok ki sadece beni düşünerek yapmalılar çevre planlamalarını.

Bu sefer de bir işe yaramadı git gide umudumu kaybediyordum. Anlayamayacağım. Ama onlara da danışmam ki ne yani nasıl hissediyorsunuz mu diyeceğim kabalık etmiş olurum olmaz olmaz kendim anlamaya çalışmalıyım.

Duymasam? Hemen bir markete girip pamuk aldım. Çok dikkat çekmemek için marketin köşesinde iki küçük parça pamuğu kulaklarıma koydum. Yürümeye başladım. Sessiz bir film izler gibiydim. Hareket eden sessiz ağızlar. Karşıdan karşıya geçmek için ışığı takip ediyordum. Yayalara yeşil yandı adımımı attım. Omzumdan beni çeken bir el hissettim ve pamuk parçalarını da aşan bir firen sesi. Hızla gelen bir araç ışığı fark etmemiş ve arkamdaki teyze fark edip beni geri çekmişti. Teyzeyle göz göze geldiğimde telaşlı bir şeyler söylüyordu ya da öğütler veriyordu bilmiyorum. Teşekkür bile etmeden yürümeye devam ettim. Yaşadığım olaydan çok daha büyük bir korku sarmıştı içimi her gün kim bilir kaç defa bunu yaşıyordu duyamayanlar. Ne kadar dikkatsizdi şoförler. Keşke tek suç şoförlerin olsaydı. Ben engelliyim okumak, iş bulmak, meslek sahibi olmak bir yana hava almak için dışarı çıkmak bir problem benim için, karşıma çıkan engeller sadece rampalar, basamaklar değil insanlar...

Pamukları çıkarıp attım. İstesem de anlayamazdım ben onları. Ki anlamaya çalıştıklarım sadece fark edebildiklerimdi. Bir de benim görmediğim engelini evinde ailesiyle aşmaya çalışanlar vardı. Anlamam zordu, öğrencilere anlatmam da. Ben bile anlayamazken onlara nasıl anlatacaktım.

Onları anlamaya çalışmaktan vazgeçmemeliydim. Öğrencilerim de farkına varmalıydı. Benim en güzel Türkçe öğretmenim görme engelli bir birey olmalıydı. Öyle betimlemelerle anlatmalıydı ki bana edebiyatı onun hisleri resim olmalıydı hayalimde. Benim en çalışkan öğrencim duyma engelli olmalıydı, kitapları büyük bir zevkle okuyup hiçbir detayı unutmayan çalışkan öğrencim. Benim en başarılı iş adamım tekerlekli sandalyesiyle tırmanmalıydı o zirveye ve binlerce insana iş vermeliydi. Herkes farkına varmalı ama önce öğrencilerim farkına varmalı bunun. Hissettiklerimi onlar da hissetmeli. Öğrencilerimin yaşadığı dünyada insanlar arasında fark olmamalı.

Yarınki dersimin konusu hazır.

...

_ Günaydın çocuklar. Bugünkü dersimizi bahçede yapacağız. Şimdi sessizce bahçeye çıkıyoruz...

_ Şimdi herkes gözlerini kapatsın. Oyunun tek kuralı var, gözleri açmamak. Gözlerinizi kapatın ve istediğiniz oyunu oynayın... Gözlerinizi kapatın...

...

GÖZLERİNİZİ AÇIN...